

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
María Dolores García Enric Juliana
Miquel Molina Àlex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel Garcia Pagan
Llàtzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra, Albert Gimeno i Pedro Madueño

Redactors en cap: Lluís Uría (Internacional), Susana Quadrado (Tendències i Gent),

Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s,

Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid),

Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Núria Garcia Arenas (Disseny),

Fèlix Badia (Magazine) i Magí Camps (Edició)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Josep Gisbert (Política), Pau Baquero

(Opinió), Blai Felip (Tendències), Sílvia Angulo (Viure),

Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports),

Dolors Álvarez (Economia), Eduardo Martín de Pozuelo (Investigació), Cristina

Gallego (Fotografia) i Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

El temps polític, aturat

AL cap de més de dues setmanes des de les eleccions del 27-S, el temps polític català sembla que estigui aturat. Els resultats de les autonòmiques van ser favorables a la llista de Junts pel Sí. Però malgrat les arengues i els somriures de la nit electoral, no van ser prou favorables per tirar endavant el seu projecte amb comoditat. Al contrari. Per sumar una majoria que li permeti investir president de la Generalitat Artur Mas, la llista multicolor necessita els vots de la CUP. I, fins ara, els contactes entre els uns i els altres no han donat el fruit desitjat. Cal dir, però, que no és gens estrany. Perquè les prioritats polítiques de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i d'Esquerra Republicana de Catalunya –les dues grans formacions integrades a Junts pel Sí– disten molt de les de la CUP. Fa anys que les formacions esmentades es mouen amb normalitat al si d'un sistema que és democràtic i, també, capitalista. La CUP, en canvi, professa un anticapitalisme dogmàtic. Per tant, no és procliu a donar suport a l'investidura, tret que Junts pel Sí n'accepti les condicions de biaix anticapitalista. El desacord, a priori, estava cantat. Però la cursa sobiranista de CDC està sent tan voluntariosa que aquest partit ara sembla que està disposat a erosionar el seu tradicional perfil *business friendly* amb l'objecte d'assolir el pacte independentista amb la minoritària CUP.

El qualsevol cas, aquesta mena d'acord s'està revelant difícil. Des del primer moment, la CUP ha manifestat que no té interès a facilitar la investidura de Mas. Va mantenir una primera trobada amb Junts pel Sí el 30 de setembre. Després n'hi va haver d'altres. El passat dia 8, la CUP va presentar públicament les seves

línees d'actuació política. I si bé va donar força pistes sobre el què i el com de les seves ambicions, va reiterar que el qui era una qüestió que podia esperar. El president en funcions de la Generalitat –que era la persona al·ludida amb l'anomenat *qui*– sol referir-se a aquests contactes amb la CUP amb optimisme i paraules carregades d'esperança. Però fonts coneixedores d'aquests contactes indiquen que fins ara no han anat gaire bé, i que un hipotètic acord no és pas immediat. Sens dubte, les crides de la CUP a la desobediència d'algunes lleis o les peticions d'intervenció en el sector bancari són píndoles difícils d'empassar per a CDC.

Mentrestant, el temps passa i a Catalunya s'estén i consolida una sensació d'interinitat que ja ve de lluny. L'anomenat procés ha portat la superposició de l'eix nacional damunt del convencional eix conservador-progressista, sobre el qual s'articula el debat polític, afegint-hi una complexa nova dimensió. Tan complexa que, ara mateix, no s'entreu com superar l'*impasse*. I si no s'hi troba una sortida, cal considerar la possibilitat que els catalans siguin de cridats un altre cop a les urnes el març vinent, amb l'afany, per part de Mas, que una –una altra– tanda electoral li doni suport suplementari: el mateix que la CUP vol fer-li pagar ara a un preu tan alt, violentant trets essencials de la seva personalitat. La situació és delicada per a Mas. A CDC ja se senten veus oposades a fer qualsevol concessió a la CUP. Però potser la situació és més delicada per al conjunt del país, que assisteix preocupat a una conjuntura enrevessada. Cada dia hi ha més ciutadans que es pregunten fins quan seguirà Junts pel Sí dedicant a la recerca de pactes contra natura amb la CUP un temps i uns esforços que s'haurien de destinar al bon govern.

La credibilitat del 'made in Germany'

L'escàndol mundial del *dieselgate*, protagonitzat per Volkswagen, pot tenir greus conseqüències no només per a la firma de Wolfsburg, sinó per a tota la indústria alemanya. El fins ara prestigiós *made in Germany* es pot veure clarament perjudicat si el descrèdit mundial, provocat pel frau de les emissions de gasos de la marca automobilística, s'estén com una taca d'oli fins a afectar la marca Alemanya, fins ara exemple d'enginyeria, honestat i eficàcia. Alguns índexs econòmics ja parlen d'una pèrdua del 4% del valor de la marca respecte al 2014, la qual cosa la situaria en segon lloc, per darrere de la de Singapur.

D'un temps ençà, companyies i empreses capdavanteres alemanyes s'han vist agitada per pràctiques deshonestes i fins i tot delictives. El 2006 es va descobrir que Siemens tenia un *fons de rèptils* a les illes Verges per subornar directius de grans empreses i governants de països llatinoamericans i asiàtics i obtenir d'aquesta forma suntuoses contractes. Va haver de pagar una multa de 1.600 milions d'euros. El 2008 es va saber que Deutsche Telekom feia pràctiques d'espionatge als seus propis directius i a periodistes. El 2012 van saltar als mitjans les manipulacions que treballadors del Deutsche Bank havien practicat sobre els índexs Libor,

Euribor i Tibor, pels quals l'entitat va haver de pagar una multa de 3.250 milions de dòlars a les autoritats financeres d'Europa i dels Estats Units.

Però el cas Volkswagen supera de llarg tots aquests antecedents escandalosos. Els sistemes de control d'emissions de gasos d'onze milions d'automòbils de la marca han estat canviats no només per superar les exigències mediambientals dels països, sinó per competir millor davant altres marques. La revelació del frau va provocar la immediata caiguda del 20% del valor de la companyia en borsa. Però el pitjor no és la multa que li pugui caure, que alguns analistes situen en els 18.000 milions de dòlars, ni tan sols la forma com es farà front a les obligacions contretes i assumides amb els clients enganyats, sinó com afectarà aquest escàndol la reputació d'una marca emblemàtica en el sector de l'automoció.

Alemanya és un país molt centrat i madur que, per mèrits propis, s'ha convertit en un motor europeu fonamental i en un líder polític, industrial i econòmic. Sens dubte, el frau de Volkswagen és una bomba al cor d'Alemanya i de la mateixa Europa. Però també cal afirmar que els alemanys no només són capaços de superar el repte que suposa una prova d'aquest tipus, sinó de treure'n les conclusions i lliçons adequades per fer-se més forts de cara al futur.

Quim Monzó

Les irreals omegues

Quan divendres vaig saber que, amb motiu de l'estrena de *Segon origen*, diversos periodistes han demanat els últims dies entrevistes amb Bigas Luna –promotor i guionista d'aquesta pel·lícula–, lluny de caure'm l'ànima als peus vaig decidir tornar a beure, vaig posar un parell de glaçons en un got de boca ampla i vaig obrir una ampolla de Tullamore Dew que tenia a punt per al dia que llancés l'esponja.

La col·lega Astrid Meseguer ho explica en aquest diari: “Amb motiu de l'estrena de *Segon origen*, una agència de comunicació ha rebut recentment diverses peticions de periodistes per entrevistar Bigas Luna, mort l'abril del 2013. Un tuit publicat per la responsable de premsa de la pel·lícula en el qual demanava als periodistes que, sisplau, pensessin abans de trucar-los, ha causat enrenou a les xarxes, amb més d'un centenar de retuits i missatges d'estupor davant de la ignorància de certs professionals”.

Acabat el primer got de whisky vaig recordar el cas d'aquell periodista de Catalunya Ràdio a qui, fa cosa

Diversos periodistes han demanat els últims dies entrevistes amb Bigas Luna

d'una dècada, li van demanar una peça sobre Adolfo Marsillach i no sabia qui era. Això pot ser fins a cert punt comprensible perquè les generacions es succeeixen i els actors i directores d'una època, a l'època següent són de vegades ignorats. Els meus pares em cantaven l'excel·lència d'intèrprets que per a ells eren importantíssims i jo no sabia qui eren.

Més greu és el cas dels estudiants de periodisme –de periodisme!– als quals els parles d'Oriana Fallaci i no saben qui va ser. O el d'aquell alt càrrec del Patrimoni Escrit i Documental del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya que, a començaments dels anys vuitanta, un dia que s'havia de fer la presentació d'una nova edició de *Tirant lo Blanc*, va preguntar si l'autor, Joanot Martorell, hi assistiria.

Un dia, Jaume Vallcorba, que havia visitat assíduament J. V. Foix durant els anys que en va preparar l'*Obra poètica*, em va explicar que li havia comentat el cas d'un periodista que una tarda va anar a casa seva, al carrer Major de Sarrià, a fer-li una entrevista. La primera pregunta que li va fer va ser:

– ¿Quins llibres ha escrit vostè, senyor Foix?

El senyor Foix li va contestar que uns quants metres més avall, en aquell mateix carrer Major, hi havia una llibreria. Li va aconsellar que hi anés, que comprés els seus llibres, que els llegís i que encabat tornés. ¿Com havia d'entrevistar Foix un periodista que no sabia ni tan sols quins llibres havia escrit? ¿Com haurien pogut entrevistar ara Bigas Luna periodistes tan poc interessats en ell i en la seva obra que ni tan sols saben que va morir fa dos anys i mig? Aboco a la pica les restes aigualides dels glaçons, en poso dos més al got i hi afegeixo un nou raig de Tullamore Dew. ●